

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΣΤΗΝ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ Α' ΕΞΑΜΗΝΟ - ΤΕΧΝΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Henri Cartier-Bresson (Ανρί Καρτιέ Μπρεσόν): φωτογράφησε την απελευθέρωση του Παρισιού με μια ομάδα επαγγελματιών δημοσιογράφων και στη συνέχεια γύρισε το ντοκιμαντέρ.

Με τους Robert Capa, George Rodger, David 'Chim' Seymour και William Vandivert, ίδρυσε το Magnum Photos. Ταξιδεύει όμως για αρκετό διάστημα με τον κριτικό John Malcolm Brinnin και φωτογραφίζει πορτραίτα καλλιτεχνών από όλους τους χώρους.

Είναι ο πατριάρχης της φωτογραφίας δρόμου και ο πατέρας της “αποφασιστικής στιγμής”, ενώ σημαντική είναι η συνεισφορά του στην χρήση μικρών φωτογραφικών μηχανών.

Η επιμονή του στη χρήση μόνο νορμάλ φακού (50mm), παρόλο που ο ίδιος είχε χρησιμοποιήσει ευρυγώνιους και μικρούς τηλεφακούς. Επίσης η εμμονή του στην παρουσίαση ολόκληρου του αρχικού κάδρου που τράβηξε ο φωτογράφος χωρίς περικοπές. Κύριο στοιχείο η φωτογραφία ΔΡΟΜΟΥ.

Alfred Stieglitz - Άλφρεντ Στίγκλιτς: Θεωρείται ένας από τους πρωτοπόρους δημιουργούς και υποστηρικτές της λεγόμενης «Μοντέρνας φωτογραφίας», όχι μόνο επειδή ήταν και ο ίδιος φωτογράφος, αλλά περισσότερο γιατί είχε τις ιδιότητες του εκδότη, του συγγραφέα και του γκαλερίστα παράλληλα.

Σημεία σταθμοί στην καριέρα του ήταν η ίδρυση τόσο του φωτογραφικού περιοδικού «Camera Work» όσο και του εκθεσιακού χώρου «291» στη Νέα Υόρκη στις αρχές του 1900.

Ο Stieglitz αγωνίστηκε σε όλη του τη ζωή για την αναγνώριση της φωτογραφίας ως μιας μορφής τέχνης ισάξιας με τις υπόλοιπες. Οι φωτογραφίες του Stieglitz καλύπτουν μια περίοδο 60 χρόνων. Στην αρχή και γοητευμένος από το νέο αυτό εκφραστικό μέσο, πειραματίστηκε πολύ χρησιμοποιώντας τη μηχανή του κάτω από βροχή, χιόνι ή με ελάχιστο φως τη νύχτα.

Φωτογραφίζει συστηματικά τη μετέπειτα γυναίκα του, Αμερικανίδα ζωγράφο, Georgia O'Keefe. Στα τελευταία χρόνια της ζωής του φωτογραφίζει και πάλι στα μέρη που είχε πατήσει ξανά μετά από πολλά χρόνια σπουδών, φωτογραφίζοντας τους δρόμους, τα κτίρια και τα πρόσωπα της Νέας Υόρκης. Ο Stieglitz, μέσω των φωτογραφιών του, απορρίπτει τις αισθητικές υπερβολές του Πικτοριαλισμού και είναι υπέρ της αρετουσάριστης (μη επεξεργασμένης) εικόνας.

Για το λόγο αυτό, δεν χρησιμοποιεί οπτικές τεχνικές και ειδικά εφέ. Επιλέγει να παρουσιάσει με αμεσότητα το θέμα, στηριζόμενος στη διαύγεια και στην απόδοση των λεπτομερειών.

Αναμφισβήτητα ο Stieglitz βοήθησε πολύ την φωτογραφία και ήταν ένας από τους καθοριστικούς παράγοντες ώστε η φωτογραφία να αρχίζει να αποκτά και μια ανώτερη καλλιτεχνική υπόσταση. Κύρια στοιχεία των φωτογραφιών του ΧΙΟΝΙΑ, ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ, ΚΤΗΡΙΑ, ΤΟΠΙΑ ΚΑΙ ΕΝΤΟΝΑ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ.

Ansel Adams: Άρχισε να χρησιμοποιεί το Kodak No. 1 Box Brownie που του είχαν δώσει οι γονείς του. Περιπάτησε, σκαρφάλωσε και εξερεύνησε, αποκτώντας αυτοεκτίμηση και αυτοπεποίθηση. Το Sierra Club ήταν ζωτικής σημασίας για την πρώιμη επιτυχία του Adams ως φωτογράφου.

Οι πρώτες δημοσιευμένες φωτογραφίες και γραπτά του εμφανίστηκαν στο Δελτίο του συλλόγου το 1922 και είχε την πρώτη του έκθεση ενός ατόμου το 1928 στην έδρα του συλλόγου στο Σαν Φρανσίσκο. Το Ο Άνταμς άρχισε να επιδιώκει την «ευθεία φωτογραφία», στην οποία τονίστηκε η ευκρίνεια του φακού και η τελική εκτύπωση δεν έδειξε να χειραγωγείται στην κάμερα ή στο σκοτεινό δωμάτιο.

Ο Άνταμς σύντομα θα γινόταν ο άρθρωτος και επίμονος πρωταθλητής του ιστού της ευθείας φωτογραφίας. Τεχνικές όπως «κάψιμο» και «αποφυγή», καθώς και το Zone System, ένα επιστημονικό σύστημα που αναπτύχθηκε από τον Adams, χρησιμοποιείται ειδικά για να «χειριστεί» την τονικότητα και να δώσει στον καλλιτέχνη τη δυνατότητα να δημιουργεί σε αντίθεση με το δίσκο. Η τεχνική μαεστρία του Άνταμς ήταν το παραμύθι. Περισσότερο από κάθε δημιουργικό φωτογράφο, πριν ή από τότε, απολάμβανε στη θεωρία και την πρακτική του μέσου.

Ο Weston και ο Strand τον συμβουλευόνταν συχνά για τεχνικές συμβουλές. Υπηρέτησε ως κύριος σύμβουλος φωτογραφίας στην Polaroid και τη Hasselblad και, άτυπα, σε πολλές άλλες φωτογραφικές ανησυχίες.

Ο Άνταμς ανέπτυξε το περίφημο και εξαιρετικά πολύπλοκο «σύστημα ζώνης» για τον έλεγχο και τη συσχέτιση της έκθεσης και της ανάπτυξης, επιτρέποντας στους φωτογράφους να απεικονίζουν δημιουργικά μια εικόνα και να παράγουν μια φωτογραφία που ταιριάζει και εκφράζει αυτήν την οπτικοποίηση.

Παρήγαγε δέκα τόμους τεχνικών εγχειριδίων για τη φωτογραφία, τα οποία είναι τα πιο σημαντικά βιβλία που γράφτηκαν ποτέ για το θέμα. Ο Άνταμς ένωσε μια έντονη δέσμευση για την προώθηση της φωτογραφίας ως καλής τέχνης και έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην ίδρυση του πρώτου μουσειακού τμήματος φωτογραφίας, στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης στη Νέα Υόρκη.

Οι εικόνες του έγιναν τα σύμβολα, οι πραγματικές εικόνες, της άγριας Αμερικής. Όταν οι άνθρωποι σκεφτόντουσαν τα εθνικά πάρκα του Sierra Club ή τη φύση του ίδιου του περιβάλλοντος, τα οραματίζονταν συχνά ως προς τα έργα τέχνης του Ansel Adams. Το Οι ασπρόμαυρες εικόνες του δεν ήταν «ρεαλιστικά» έγγραφα της φύσης. Αντ' αυτού, επιδίωξαν μια εντατικοποίηση και εξαγνισμό της ψυχολογικής εμπειρίας της φυσικής ομορφιάς. Δημιούργησε μια αίσθηση του υπέροχου μεγαλείου της φύσης που ενέπνευσε στον θεατή το συναισθηματικό ισοδύναμο της ερημιάς, συχνά πιο ισχυρό από το πραγματικό. Κύρια στοιχεία φωτογραφιών του ΤΟΠΙΑ,ΒΙΟΠΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

W. Eugene Smith: Ο Σμιθ εργάστηκε ως πολεμικός ανταποκριτής για το περιοδικό *Flying* (1943-44) και ένα χρόνο αργότερα για το *LIFE*. Σήμερα, η κληρονομιά του Smith ζει μέσω του Ταμείου W. Eugene Smith για την προώθηση της «ανθρωπιστικής φωτογραφίας», που ιδρύθηκε το 1980, η οποία βραβεύει τους φωτογράφους για εξαιρετικά επιτεύγματα στον τομέα. "Μια φωτογραφία είναι μια μικρή φωνή, στην καλύτερη περίπτωση, αλλά μερικές φορές - μερικές φορές - μια φωτογραφία ή μια ομάδα από αυτές μπορεί να παρασύρει τις αισθήσεις μας στην ευαισθητοποίηση. Πολλά εξαρτώνται από τον θεατή. Σε μερικές, οι φωτογραφίες μπορούν να προκαλέσουν αρκετά συναισθήματα για να καταλύσουν σκέψη. Κύρια στοιχεία φωτογραφιών του ΕΜΠΟΛΕΜΗ ΖΩΝΗ, ΤΕΧΝΕΣ, ΑΘΛΗΜΑΤΑ.

Robert Frank - Ρόμπερτ Φρανκ: Ο Robert Frank είναι ο φωτογράφος με την μεγαλύτερη επιρροή στη φωτογραφία του 20ού αιώνα. Ετοιμάζοντας ένα portfolio με 40 φωτογραφίες για να συστήσει τη δουλειά του σε εκδότες περιοδικών, δημιούργησε μια χειροποίητη έκδοση με τίτλο *40 Fotos* (1941 / 1946), με εικόνες από ταξίδια του σε Μιλάνο, Παρίσι, Στρασμπουργκ κ.α.

Στη Νέα Υόρκη, όπου ο φημισμένος art director Αλεξέι Μπροτρόβιτς (Alexey Brodovitch) τον προσέλαβε ως φωτογράφο μόδας στο *Harper's Bazaar*. Έχοντας ήδη φωτογραφίσει στην Ευρώπη και την Λατινική Αμερική, συνειδητοποίησε ότι είχε έρθει η ώρα να δημιουργήσει ένα έργο που δεν θα περιοριζόταν στα μεμονωμένα κάδρα της αποσπασματικής φωτογραφικής, αλλά θα αφηγούνταν μια ιστορία. Αυτό που είχε στο νου του ήταν η "οπτική μελέτη ενός πολιτισμού".

Η τεχνική τελειότητα δεν ήταν το ζητούμενο, ούτε θα συναντήσει κανείς στα κάδρα του τους κλασικούς κανόνες αισθητικής. Αναζήτησε τον αμερικανικό τρόπο ζωής, την απεραντοσύνη της χώρας, τις παράξενες αντιφάσεις της αμερικανικής κουλτούρας, την τρέλα της, τη μοναξιά και τη θλίψη της, τον διάχυτο ρατσισμό, τη βία και την καταναλωτική κουλτούρα της. Κύρια στοιχεία των φωτογραφιών του ΑΣΤΙΚΟ ΤΟΠΙΟ-ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΔΡΟΜΟΥ.